

Kayıp Kadınlar

– Saliha Kaşıkır · 27 Ağustos 2010

Bir cinayetin izlerini yok ediyordu yağmur
Herkes biraz karışmıştı bu suça
Ölen bir böcek değildi
Kölelik devam mı ediyordu hala?
Bir düşü öldürmekte suçtu
Düşene tekme atmakta

Bu şehrin kadınları, yorgun sabahlara uyanıyordu
Saçları saman alevi, dudakları kan kokuyordu
Duygularını zehir kaplamıştı
Gülüşleri donuk, yürüyüşleri aynı kalıptı
Sanırım birileri tarafından klonlanmıştı
Vuruldu bir kaldırım yalnızlığında
Şehrin seher serinliğinde
Katili başucunda, kurşunu şakağında
Avcısından yarasını gizlercesine
Razıydı kaderine sonunu bilircesine

Hangi serseri arzu döllemişti zamanı?
Ve saatler kaç piç doğuruyordu?
Tetiği çekmek kurşuna yol verirdi
Ama parmaktaydı asıl marifet
Parmakla yürek arasındaydı, cesaret
Asıl kişilik güçte değildi
Davranıştaydı asalet
Aramızda kaç katil kol sallıyordu?
Ve kaç kahraman oyuna geliyordu?

Bir cinayetin ayak izlerini siliyordu yağmur
Arkasında sessizce ağlıyordu rüzgâr
Bir can daha karışıyordu sulara
Ve birkaç satır intihar mektubu
Kaybedenlerin anısına